

Вистраждана доля

Тетяна Булат

Єдиний онук у бабусі – цим сказано все.

Володя був не тільки єдиним онуком, а ще й одним-єдиним сином у батьків.

Можна здогадатися, що все найкраще, що було в родині, було у Володимира.

Не жалівся хлопчик і на увагу від рідні.

Навчався гарно, займався спортом.

— Батькова гордість! – завжди говорила бабуся, татова матір.

І дійсно, всі думали, що хлопчик вивчиться і стане, як батько – бізнесменом. Попрацює з татком для початку, а як стане на ноги, то й власну фірму відкриє.

Всі мріяли саме про це.

Всі.

Та не Володя.

Хлопчик з самого дитинства частенько залишався у бабусі, тому із зацікавленістю споглядав, як вона готує різні смаколики, випікає пироги і різні тістечка.

Володі завжди подобалося борсатися з борошном.

А скільки вже тих курйозних ситуацій на кухні ставалося!!!

Колись такого дерпана отримав від бабусі!!!

Хотів до її приходу приготувати пиріг.

— Та що там його пекти? Замісив тісто, поставив у духовку, виставив температуру й хай печеться. Витягнув і їж! – так легко міркував хлопчина.

Він же бачив, що для бабусі це не важко, тому і він справиться.

Час пік настав тоді, коли дріжджі, яких було покладено у тісто... забагато, почали дійсно рости на очах!

Перелякана дитина схопила кришку і накрила миску із тістом.

Але неслухняна субстанція вирішила не слухатися малого і кришка рівно через 15 хвилин опинилася долі.

Та не так просто засмутити Володимира.

Хлопець переклав одну частину в каструлю, іншу залишив у мисці. Але це не допомогло. Тісто все одно вилазило наверх.

Коли прийшла бабуся, стіл був зайнятий мисками, полумисками, каструлями з тістом.

Навіть у чайник Володя додумався засунути пригорщ тіста.

З початку крику було, а потім скільки разів згадували, стільки й сміялися.

І таких витівок було немало.

Але бабуся Ніна вперто продовжувала вчити онучка готувати їжу.

Для неї це було якимось дивом.

Вона вважала їжу живою, говорила з кожним продуктом.

Саме бабуся Ніна навчила онука любити кухню, любити готувати і ставитися до кожного продукту з повагою.

У свої 16 років Володя міг приготувати все! Ну... майже все.

Особливо йому подобалося працювати з тістом.

З дитинства хлопчика батько не надавав великої уваги такому його захопленню. Та з часом став хвилюватися.

— Сину, ти не чуди. Підеш по моїх стопах, в бізнес. Ніж тісто місити, краще б економіку гарно вчив. Я ж не вічний, скоро передам тобі права управління. Тільки ось закінчиш інститут, так і до мене на фірму.

Звичайно, Володимир навчався на економіста, як того хотів батько.

І не тому, що не зміг протистояти йому, а тому, що не міг образити батьків, які з дитинства давали йому любов і довіру.

Знання давалися йому легко, та це все було не його.

Володимир вечорами видивлявся різні відео з Тік-Току від знаних шеф-кухарів. Пробував готувати по їхньому рецепту. Слава Богу, батько не бачив, бо Володя жив у своїй власній окремій квартирі. Це також був ще один факт для неможливості відмови батькам.

У 18 років Володя покохав.

Покохав так, що навіть міг відмовитися від свого кулінарного хобі, в якому була вся його душа.

На щастя, Люся цього не хотіла. Їй подобалося, що Володимир смачно готує і має ціль у житті - стати відомим шеф-кухарем.

Але про це не говорили вголос. Це знали тільки вони, закохані.

4 роки міцної дружби та любові привели молодь до вітваря, біля якого вони дали одне одному обітницю любити попри все!

Господь подарував їм найбільше щастя на землі - можливість стати батьками!

Невдовзі щаслива родина поповнилася криком новонародженої дівчинки, яку батьки назвали Світланкою. Для них вона була не просто усім, для них вона була світлом!

Та й справді, Світланка була схожа на сонечко: світле кучеряве волоссячко завивалося і вітерець ніжно погойдував його на своїх крилах.

Ця дитина стала найважливішою в родині.

Її батьки, бабуся з дідусем, прабабуся Ніна, все робили для того, щоб це маленьке Боже диво ніколи не знало горя.

Володимир виріс, помужнів. Проблеми, пов'язані з маленькою дитиною, зробили з нього справжнього чоловіка і чудового татка.

Він твердо вирішив поговорити з батьком щодо роботи в офісі.

На родинній нараді було дане добро Володимирі займатися справою його життя.

Невдовзі, недалеко від квартири молодій сім'ї відкрилося невеличке затишне кафе. В ньому працював шеф-кухарем господар - Володимир.

Його дружина в усьому підтримувала його. Навіть тоді, коли на початку роботи нічого не вдавалося і робота не приносила доходу. Люся завжди була поряд.

Молода жінка маленького зросту, худенька і тендітна, та Володимир частенько шуткував про те, що міцності її характеру позаздрив би могутній і дорослий чоловік.

Кафе розвивалося, Світланка росла, Люся і Володя кохали одне одного.

Батьки Володимира продали бізнес і спокійно увійшли в зрілість. Дали собі можливість подорожувати і відпочивати.

На 28 лютого ними була оплачена путівка в Германію для дітей і онучки. Вони чекали їх там.

24 лютого 2022 року.

Цей день чорними кольорами закарбував майбутнє України на багато років.

Кафе не зачинилося, ні!

З першого дня Володимир старався відправити Люсю зі Світланкою до батьків у Германію, та не тут було! Люся вперто стояла на своєму.

— Ми будемо там, де ти! І нікуди не поїдемо.

— Так війна ж, Люсю, а Світланка?

— А хто її захистить, як не ти? А сотні тисяч таких Світланок по Україні?

Перші тижні Володимир безплатно годував військових, солдатів тероборони та тих, у кого не було чого їсти. Потім зовсім стало скрутнo з продуктами. Виручало борошно бабусі Ніни, яке вона завчасно у великій кількості закупувала. Як то кажуть, про запас.

Пекли хліб і хлібобулочні вироби, роздавали всім нужденним.

Люся зі Світланкою в основному жили в метро та нерідко приходили до Володимира.

Так пройшов місяць.

З першого дня війни Володимир мріяв, ні, був упевнений, що зараз, ось зараз встане весь світ! Як скаже цій погані, що вже набридли їхні нападки на інші країни. Грузія, Сирія, Чечня...

Але світ мовчав!..

Видавцем якусь зброю...

Жах!

Володимир вирішив — він іде воювати і захищати своїх дівчаток!

Знову таки вмовляв Люсю поїхати до батьків, та вона відмовилася.

Аргументувала так:

— Ти ось прийдеш з війни з Перемогою, а я тебе тут, вдома зустріну, пирогів твоїх улюблених спечу, як у бабусі Ніни. Ти сядеш на кухні і будемо чаювати.

Місяць чекала на новини Люся. Місяць не було чути від Володимира ніякої звістки. За цей час вони з маленькою вже звикли до сирен, до ночівлі у метро та у підвалі їхнього будинку. Зрідка приходила бабуся Ніна, бо жила на іншому кінці Києва.

Нарешті вісточка прилетіла разом з його побратимом, який заїхав на гостини до Люсі.

-Ти головне не хвилюйся, все у нього добре. Володимира трохи поранено, але вже все минулося, заживе, молодий же! Ми ще на вашому золотому весіллі погуляємо! Не бійтеся, закінчиться все скоро. Не пропустимо ворога до вас, будемо тримати цю гадину попри все.

Поїхав.

З ним дружина передала чоловікові все, що змогла приготувати.

Пройшов рік.

По Києву у військовій формі йшов чоловік.

Голова після поранення і контузії боліла, але він не звертав уваги, спішив.

Встав на зупинці і стрімголов побіг за ріг, де стояв його будинок.

...

Замість будинку на нього дивилися зруйновані поверхи, вцілілий тільки перший. Володимир став, як укопаний. Очі мимоволі піднялися догори, на 6 поверх, де була його квартира.

Колись... була...

Телефон Люсі вже 3 дні не відповідав. Де вона не знала і бабуся.

У розпачі Володимир почав питати перехожих.

— Прилетіло тут, три дні тому. Прямо в цей дім. Вночі, — сумно, зі сльозами на очах розповіла жінка.

Ні! Ні! Цього не може бути!!!

Тільки не це!

Володимир знепритомнів.

Коли прийшов до тями, перше, кого побачив, медичну сестричку.

— Вони живі? - у стані агонії все питав чоловік.

— Заспокойтеся, все добре, все буде добре.

Він знайшов їх.

Одразу не впізнав, бо майже нічого не залишилося. Лише амулет, який

Володимир подарував Люсі в день народження доньки.

Морг. Вони лежали обидві. Люся міцно тримала за руку маленьке тільце, загорнуте у покривало.

...

Як їх хоронили, він не пам'ятав. Контузія давалася взнаки.

Відкрив очі.

Перед ним знову та ж сама медсестричка.

— Та що це ви? Ану візьміть себе в руки! Все життя ще попереду!

— Як вас звати? - ледве вимовив Володимир.

— Люся, — соромлячись відповіла дівчина.

...

На цвинтар зайшла молода пара.

Підійшли до красивого пам'ятника жінки з білим ангелом поряд.

Чоловік присів, поклав квіти і заплакав.

— Їй сьогодні день народження. Було б 6 рочків. Всього...

До нього підійшло малесеньке янголятко, яке було схоже на сонечко: світле кучеряве волоссячко завивалося і вітерець ніжно погойдував його на своїх крилах.

Маленька обійняла татка і ледве вимовила.

— Татусю, сестричка на небесах, не плач.

Люся обійняла Володимира, який взяв на руки янголятко і вони пішли алеєю до виходу.

— Напевно, сам Господь послав цьому вистражданому чоловікові нову долю — дівчину, яка два роки тому відчайдушно боролася за його життя. І щодня пекла улюблені пироги, як у бабусі Ніни...